

hvad der ſlet ikke ligger for; han er i den Retning meget medgørlig, let „følgagtig“, og han bruges til at forbyde snart al offentlig Tale og Skrift.

Men ſkal man ſaa til at underſøge, om man tror at kunne ſaa noget godt ud af den ny Retsreform under det nuværende Miniſterium og med den Hjælp, Miniſteren ſandſynligviſ ſkal have her i Tinget til at gennemføre Reſormen, ſaa bliver man noget betænkelig, og ſaa kommer man til at tænke paa: ſlet er det, men ſlettere kunde det mulig blive. Jeg ſkal ikke opholde mig videre ved, at den nuværende Juſtitsminiſter ſelvfølgelig bærer et meget stort Anſvar for, hvorledes den nuværende Retspleje bliver hævdet og udført. Ikke mindſt har den nuværende Juſtitsminiſters proviſoriſke Foranſtaltninger bidraget hovedſagelig til, at vort Retsvæſen haandhæves paa den Maade, ſom det gøres nu. En Miniſter, der kan uſtede proviſoriſke Straffe- og Brevſelove, naar han ikke mener, at Folk kunne tugtes nok ved de Love, man har i Forvejen, maa ſikkert ved diſſe Gerningers Udførelſe have en ſtor Indflydſel paa hele ſin Embeds- og Dommerſtand. Det er ikke Miniſteren om at gøre at ſaa Straffeanſvar idvint efter den proviſoriſke Straffelov, ſom nu er lagt til Side, eller efter den proviſoriſke Brevſelov, men at lade ſine underordnede, ſine Dommere vide, at der maa tages alvorlig fat, og de have jo ogsaa vidſt at tage fat i de ſenere Aaringer, og at viſe, at Miniſterens proviſoriſke Straffelov godt kunde lægges til Side; den gamle Straffelov var stærk nok til at tugte Folk med. Men jeg ſiger: Miniſteren bærer et overordentlig stort Anſvar overfor den Demoralisation, der er oppe i vor Dommerſtand og ſom gaar hele Vejen ind i vor Embedsſtand. . . .

Formanden (Høgſbro): Det er dog for stærke Udtalelſer, det ærede Medlem bruger, naar han taler om Demoralisation i hele Dommer- og Embedsſtanden.

Hørdum: Jeg mener kun, at diſſe Handlinger, der ere udførte af vor nuværende Juſtitsminiſter, ere af den Beſtafſenhed, at de kunne demoralisere en Embedsſtand, en Dommerſtand. Jeg ſkal opholde mig ved vor ærede Juſtitsminiſters perſonlige Betragtning af det ſocialdemo-kraſtiſke Parti, paa hvis Vegne jeg i Dje-blikket taler.

Var Miniſteren venlig ſtemt over for os, kunde det jo bidrage til, at man var noget mere tilbøjelig til at opfordre Miniſteren til at forelægge et nyt

Retsreformforſlag; men Miniſteren ſer ſlet ikke venlig paa os, aldeles ikke. Vor Miniſter hører jo ikke til dem, der blot virke i det ſkulde; han træder en Gang imellem offentlig frem og udtaler ſig ganſte mærkværdig om enkelte Klaſſer og Dele af det danſke Folk. Vor ærede Miniſter udtalte ſaaledes for et Aarſtid ſiden ved en feſtlig Sammenkomſt i Kongens Have noget, ſom jeg ſkal tillade mig at citere og gøre et Par Bemærkninger til. Blandt andet dette: „Den ſocialiſtiſke Livſanſkuelse er fordømmelig, fordi den har den materialiſtiſke Opgave at kæmpe for den enkeltes Velvære ſamtidig, ſom den er uvillig til at ofre Liv og Blod, Guds og Guld for Fædrelandet.“ Ja, jeg forſtaar ikke, hvor en Miniſter kan ſige, at vor Lære er fordømmelig, fordi vi arbejde for hvert enkelt Menneſkes materielle Velvære. Det begriber jeg ikke. Det tror jeg, den højtærede Miniſter har taget noget fejl i. Han har viſtnof i alt Fald arbejdet for ſig og ſine, ſaa godt ſom det har været til-ladeligt, for at ſaa det bedſt mulige i mate-riel Retning. Nu behøver den højtærede Miniſter maatte ikke længere at arbejde i den Retning, det kan gerne være; men vi andre, ſom rekrutteres fra de fattige Lag i Folket, at vi ikke ſkulle have den Opgave at arbejde os fremad og hen efter et bedre materielt Velvære, begriber jeg ikke. Og langt mindre forſtaar jeg, at det ſkulde være en Fejl; men derfor har Miniſteren maatte ogsaa ſat det i Forbindelſe med dette, at vi ikke ville ofre vort Liv, Blod, Guds og Guld for Fædre-landet. Ja, det bliver et meget stort Spørgs-maal det. Hvad det fattige Proletariat, hvad Arbejdsſtanden ofrer for ſit Fædreland, det er et meget ſvævende Begreb. Men jeg tror, ingen ofrer mere for Fædrelandet, end Pro-letariatet, den fiſtiſke Arbejder. Saadan ſer jeg paa Sagen. Og naar der er Tale om at ofre Penge, Guld og den Slags Ting, ſaa er de i de fleſte Tilfælde fri for at ofre noget, fordi de ikke ere i Beſiddelſe af noget perſonlig, thi der ligger ophobet betydeligt i Samfundet, hvoraf de have deres ſtore Fortjenelſter, og ſom de have været med at ſamle til Hobe. Hvad det angaar at ofre Liv og Blod for Fædrelandet, ved jeg ikke, hvorfra den højtærede Miniſter ved, at vi ikke ville gøre det. Vi have det ingen Steder, at vi ikke ville gøre det; men det kan være, at vi ikke ville være med til, at en enkelt Mand i Samfundet ſkal be-ſtemme, naar vi ſkulle ofre Liv og Blod. Ellers tender ſikkert den højtærede Miniſter ikke noget til, om vi ville være med til at ofre Liv og Blod for Fædrelandet eller ej. Den højtærede Miniſter ſagde mere. Han